

WAAROM NIET NAAR DE KINABALU?

Iedereen kan zonder speciale bergbeklimmers- ervaring de top van de Kinabalu (4101 m) op Noord-Borneo (Sabah, Maleisië) bereiken. In het minibusje dat mij van het tropisch warme Kota Kinabalu naar het koele, op 1500 meter gelegen Nationale Park rijdt, zijn mijn partner en ik de enige Europeanen. Achterin de bus worden naast onze rugzak slordig dichtgeplakte dozen geladen met luid piepende kuikens. De weg door de bergen is van uitzonderlijk goede kwaliteit en leidt langs kleine plantages.

Het eigenlijke voetpad de berghelling op ligt een eind van het hoofdkwartier van het Park. Daar staat een kleine elektriciteitscentrale waarachter een houten loket is getimmerd. daar moet men een klim 'permit' kopen.

Het pad omhoog bestaat uit keurig onderhouden, door ruw hout gestutte traptreden in de rode leemgrond. Eerst leidt dit door dicht

de Sabahmeisjes, maar praten ook met mij en willen graag met Europeanen op de foto.

Als na half zeven de nacht valt, brandt men overal kaarsen en blikjes spiritus om zich warm te houden. Niet op tijd gedoofde kaarsen hebben in de loop van de tijd grote brandgaten in de houten vloer veroorzaakt. Niemand maakt zich daar druk over. Over de gaten spijkert men een plank zodat niet al te veel Kinabaluratten binnen kunnen komen. Om twee uur in de nacht is iedereen wakker. Dan is het echt koud (4 °C) en pikdonker.

Een uur later begint de beklimming. Eerst wordt er nog wat gezongen en gegiecheld, maar na een kwartier is het stil; alleen gehijg is nog hoorbaar. In het licht van de zaklantaarns is slechts kale, gladgeregende rots zichtbaar. Zo nu en dan wordt gerust. Een kille bries blaast langs mijn natgezwete lijf dat ik probeer me te

bergbos. De bomen zijn hier nog vrij hoog; het licht speelt prachtig door al het groen heen op sierlijke boomvarens.

Voor ontmoetingen met dieren moet je eerder in de dierentuin of in een safaripark wezen dan hier. Slangen en apen zie je als gewone wandelaar nauwelijks, zeker niet als groepjes jonge Chinezen met een luidspelende cassette recorder je tegemoet komen. Alleen vogels en eekhoorns laten zich nog wel eens bekijken.

Hoger op de berg, tussen de 2500 en 3000 meter gaat het bos er anders uit zien. De bomen zijn veel korter en bonsaiachtig gedrongen. Het mos hangt in flarden omlaag of ligt in grote ronde kussens op de kromme takken. Tussen het mos staan, vaak op ooghoogte, orchideeplantjes. Als ze bloeien zijn het trosjes kleine subtiele bloemen in wit of geelgroen.

Weer hogerop krijg ik uitzicht op deze boszone die bestaat uit een gordel uitbundig witbloeiende boompjes. Het lijkt op een grote Japanse tuin met kersenbloesem, waarover mistflarden met flinke snelheid voorbij trekken. Door de grote hoogte ben je na tien minuten lopen volkomen buiten adem; tijd genoeg dus om naar het landschap te kijken. De beklimming van de rotstop wordt de volgende nacht pas ondernomen. Ik overnacht met een gezelschap jonge Sabahbewoners in een kazerneachtige berghut. Men is vrolijk, laat radio's spelen en geniesoldaten die in de buurt gelegerd zijn komen op bezoek. Ze hebben niet alleen belangstelling voor

beschermen met een in Sandakan gekochte gele regenjas. Hier boven lijkt die jas wel van blik, de kou gaat er dwars door heen. Op de top is het nog kouder en nog steeds donker. In de verte weerlicht het. Mijn gezelschap kruipt rillend in groepjes bij elkaar onder halsdoeken. Men lacht weer en zingt. In het zaklantaarnlicht gaat een gastenboek rond. Ieder probeert zijn naam erin te schrijven, sommigen lukt het niet door de kou. De gids doet het boek weer in een zinken trommel met hangslot en verbergt de doos tussen de rotsen.

Dan komt de zon op en lijkt het of ik vanuit een vliegtuig over heel Borneo kan kijken. Tussen de wolken door zie ik beboste, nevelige berghellingen. De rotsformaties om mij heen kleuren grijsroze; ze zien er gekunsteld uit. Onmiddellijk onder de rotstop waarop ik zit, gaapt een diepe kloof. Ergens boven op deze rotsige top ligt een vijver. Er worden munten in geworpen. Hier is het graf van een Kadazanvorst volgens de overlevering. Hij trok zich terug boven op de Berg omdat hij zijn volk tot last werd door zijn enorme eetlust. Als het weer lichter wordt zie ik hoe kleurrijk mijn gezelschap is. Men draagt breedgerande hoeden of bonte schouderdoeken om het hoofd gewonden. Ze hebben felgroene, paarse of rode gewatteerde jassen aan.

Laat in de middag, als ik de laatste honderden meters door het nevelwoud afdaal, valt een louterende tropische regenbui op mij neer. Met letterlijk knikkende knieën keer ik terug naar het hoofdkwartier.